

BALÁZS BÉLA
TRISTAN
HAJÓJÁN

Magyar Nemzeti Könyvtár
1920. V. 11.

TRISTAN HAJÓJÁN

BALÁZS BÉLA
TRISTAN
HAJÓJÁN

GYOMA, 1916.
KNER IZIDOR KIADÁSA.

TARTALOMJEGYZÉK

SZÁMADÁS	9
ÉDES ÚTITÁRSAM	13
MINT AKI MEZTELEN	14
VONATOM ZÜMMÖGI	16
BALLADA	17
SÍRTÁL AZ ÉJJEL	19
SZÓLOK A RÉGIEKHEZ	23
OH, FÁJÓ ZITAREH	25
CHANSON	27
ÉN NEM MOZDULTAM	28
ÁRGIRUS	29
HAJ, NAPJAIM	31
VETEM AZ ÁGYAM	33
TAVASZ CSATÁJA	37
BEJÖTT AZ ÉG	39
ESTI VARÁZS A TENGEREN	40
ÉNEKSZÓ	42
EGY SZÉP ZSIDÓLÁNY ARCKÉPE	43
SIROCCO	45
DÚS SÁBA KIRÁLYNŐ	46

LÁSD ITT VAGYOK	51
TUDOM	52
SZERETŐSZOMORÍTÓ	54
ANANGARÁGA ALTATÓJA	57
MOST MÁR ÍGY VAN	59
VÁRLAK	61
TAVASZI ÁRADÁS	62
HOL VAGY ANANGARÁGA?	63
BORÚS ZÁSZLÓVAL	67
FOROGNAK A KÉSEK	69
AZ ARARÁTON	70
TRISTAN HAJÓJÁN	72
KOLDUSÉNEK	75
MEG KELL HALNOM ITT	77

SZÁMADÁS

Elébed hajtom fáradt számadó
Dalaim nyáját.
Számold, csak számold: hiábavaló
Nevükkel hivnod.
Az életréten java kint veszett,
Bitangul lelkem tilosaiban.
Csak ennyi van.

Holdénekünket elvette a hold.
Belécsudáltam.
Erdőn tévedt el, mely erdőt dalolt,
Erős az erdő.
S asszonyom téged, téged láttalak.
Jártál fehéren fehér mezőket,
Te hívtad őket.

Édességvermek, szépség sűrűi
Engemet fogtak.
Holdillatokra illanót üzni
Lábam nehéz volt.
S asszonyom téged, téged láttalak
Utánuk nézve életszéleken.
Felelj nekem.

Fogyatékos nyájam számolod-e mondd
Asszonyom sírván?
Szemed alatt nem mosolyogsz-e, mondd,
Számokat titkon?
Fehér mezőkre érkezünk-e, mondd?
Régi rétekről nyájam terelem.
Oh nomád szerelem.

Fehér mezőkre érkezünk-e, mondd
Én régi asszonyom?
Hold illatján ott jössz-e szembe, mondd,
Én örök asszonyom?
Jössz-e ott szembe nyámat terelve
Fehér pásztornő s elhozod nekem
Mellyel ott vártál minden énekem.

Bizony elmultaknak kiáltását hallom.

ÉDES ÚTITÁRSAM

Álljunk meg, álljunk meg édes útitársam
Bizony elmultaknak kiáltását hallom
Bizony az elhulltak, útban elhagyottak:
Szép, régi napjaink kiket szültünk s éltünk
Kiáltanak értünk.

Meg ne állj, meg ne állj édes útitársam
Bizony szívünket már hosszú uszály húzza:
Napjaink aranya, éjeink ezüstje.
Királyi teherben lassul már a lábunk
Jaj meg ne álljunk.

Álljunk meg, álljunk meg. Csendes óra csendül,
Élet színe símul mint a tiszta tóé.
Felszínlik a mélye, mélység növevénye.
Nézd azóta milyen szép erdő virult,
Szép ország a mult.

Múló országunkból bujdosó királyok:
Számkivet minden nap uj idegen napba.
Édes útitársam sohse leszünk otthon?
Bizony nagyon sokat üzennek már értünk.
Tán eleget éltünk?

MINT AKI MEZTELEN

Elmentél, elmentél,
Hanem nyitva hagytál
Valahol egy ajtót
Mert messzire látok.
Falakon keresztül
Hegyeken keresztül
Idegen szél fuj be
Idegen mezőkről.

Csendes keskeny uccám
Lebben mint a függöny.
Zuhogva zuhog be
Mérföldeknek száza.
Nem takar a környék
S mint aki meztelen,
Levegőn szokatlan
Szédülve borzongok.

Véred átfütötte
Országok térségi
Vékonyabban fődnek
Pongyolád selyménél.

Nem takar a környék:
Két szemedet érzem
S minden kicsi vétkem
Száz mértföldre látszik.

VONATOM ZÜMMÖGI

Ez a rét a tiéd már s ott a hegyek
Fekete csendben őrznek.
Ugye már itt vagyok nálad?
Fulladva áll meg, bágyad a vágyam.
Vonatom altatva zümmögi lágyan:
„Ez a rét a tiéd már.“

Itt meg is állok. — Ablakodat
Látni már innen.
Nézésed bársony sátra alatt
Alszik itt minden.
Most én belépek észrevétlenül.
Lábujjon, lassan az esteli tájon,
Máma ne még!
Amit te látsz azt én is látom.
Ennyi elég.

BALLADA

Férfi mondja: fussunk, nézd, mi jön az égen.

Múltak kísértete gőzöl fel elébem.

Asszony mondja: nem köd, idegen hegyek,

(Már utazunk édes, messze, messze)

A svájci Alpések.

Férfi mondja: nézzed a holdat az ormon.

Ezer ezüst lábbal indult velünk otthon.

Fussunk, messzebb fussunk. Nem az Alpések,

A Tátra, a Tátra holdas bércei

Ide fénylenek.

Férfi mondja: fussunk, nézd mi jön a réten:

Múltak nyúló köde hullámszik elébem.

Asszony mondja: Járunk messze vizeken,

(Elhagytuk rég a multat)

A déli tengeren.

Férfi mondja: nézz fel. Régi éjek holdja

Ezer ezüst lábbal a hálóját fonja.

Reszket a víz, nézzed. Nem tenger ez, nem.

A Tisza, a Tisza sápadt tükrét látja

Két gyermekszemem.

Hiába tengerek, Alpések és minden.
Bűvös csigaház ez, nem szabadulsz innen.
Mert kék szárnyon szállnak otthoni hegyek
S minden uj tengernek rejtett éj-arcára
Jaj ráismerek.

Tisza-háti rétek búja éjjel árad
Búja éjjel árad, előnt minden tájat.
Futhatsz már te futhatsz. Csak feljő a hold.
Utánad nyúlt a Tisza sápadt sávja
És átkarolt.

SÍRTÁL AZ ÉJJEL

Sirtál az éjjel és
Hiába nem tudod.
Mosolygó étvággal
Ragyogó kék szemed
Reggeli aranyat
Hiába ropogtat.
Sötét volt éjjel és
Nem tudott bánatok
Voltak itt.

Nappali életünk
Alatt a mélységben
Folyik egy könnyfolyó
Éjjeli könnyfolyó.
Álmaink földjét
Öntözi termővé
Örömvirágok
Gyökerét itatja.

Életünk alatta
Dübörgő könnyfolyón
Fekete vitorlás
Bánatok úsznak el.

Gögösen messze
Álomnál messzebb
Nappali életünk
Partjai mellett.

Leszünk még egyszer
Kikötők egyszer
Messziről érkező
Bánatok gályái
Fekete vitorlás
Lobogó díszben
Lassan beúsznak.
Kincsrakományuk
Ki is rakodják
Régen sirt álmod
Sötét rubintját
Meg is találjuk.

*Soha téged ölelőket
Nem látsz te, csak elmenőket*

SZÓLOK A RÉGIEKHEZ

Haj, kiket öleltek, haj merre jártok?
Halljátok-e, utánatok kiáltok
Én régi szeretőim.
Fejetek megadón lecsuklik-e most?
Szívetek, szívetek nagyon fáj-e most,
Fáj-e mikor hazafáj?

Küldtelek világgá, koldus apátok.
Szerelemkenyéren tartanak mások.
Van-e megbujni hová?
Koldus emberszívem eledelt adni
Nem bir, haj, mégse egyet is elhagyni.
Bizony széthurcoltatok.

Minden szerelmetek idefáj mégis
Minden szeretőtök karja közt én is
Ott vagyok: asszony.
Vagytok folyóindák, hiába folytok
Világgá virágot hiába hordtok
Vagyok egyetlen gyökér.

Haj kiket öleltek, haj merre jártok?
Fáj-e, nagyon fáj-e ha néha rántok

Rejtett, felejtett gyepn?

Bizony árváim hazagyültök még ti

Anyátok sírjához múltat siratni

Majd egyszer ha mind öregek leszünk.

OH, FÁJÓ ZITAREH

Szemöldököd sötét diadalívén át
Indult el szívem élni — Zitareh.
S vándorszívem az életpalotát
Sok dús szobákon lakta — Zitareh.
De néha kérdi: honnan érkezett?
De néha kérdi: hol van — Zitareh?
S révedve nézi a kapu felett
A régi porló címert — Zitareh.
S mint sorsa titkát késő ivadék
Betüzi le a jelszót: — „Zitareh“
És próbálja vigyázva fáj-e még
Olvasható fájással: — „Zitareh“
Mert, jaj, ha fájó címered lehullt.
Éltem kapúja elé, — Zitareh,
Öröksötét függönyként hull a mult.

Borzongva érzem néha: már heged
Szívembe karmolt képed — Zitareh
És behúnyt szemmel próbálom szemed
Fájtani és a szájad, — Zitareh.
Keresve fájom végig rajzodat
Mert nem vagy, hogyha nem fájsz — Zitareh
Mert nem vagy már ha nem versz szíveket
Képed vérző tükrévé, — Zitareh.
Mert hogyha nem fájsz álom volt a volt.

Jaj, kiálts akkor értem, — Zitareh,
Mint izzó fájdalom-szobort
Valóra fájlak újra — Zitareh.

CHANSON

Kicsi virágom, arany virágom
Jön a nyár, jön a nyár.
Tikkadt valóság, hervasztó élet.
Kicsi virágom kár volna érted
Kár.

Kiáslak magamból óvatos lágyan.
Jön a nyár, jön a nyár.
Én édes májusom ne múlt el mellőlem
El is elültetek emlékmezőmben.
Kár.

Emlékmezőkön májusi hajnal,
Számüzött csókok kísértete jár.
Örök virulásra várnak ott téged
Glória-díszes sok virágnővéred
Vár.

ÉN NEM MOZDULTAM

A régi utcán újra végig mentem.
Mint őszi erdőt olyan halkán jártam.
Mint hervadt nyárnak szőnyegén a lábam,
Elnémult múltak hullt lombján a lelkem.

Tán nem is jártam? Tán sohase jártam?
Mint őszi erdő lombja egyre hullt
Nap-hervadás fejemre s nőtt a mult.
Én nem mozdultam. Lombhullásban álltam.

A Tisza partján álltam. Ujra ott
Hol egykor vágyam csurgattam az árba
Elfolyni vele messze vándorlásra.

De alvadt vágyam várt ott mozdulatlan.
Holott sok útam és napom betölt: —
Mert áll a Tisza és folyik a föld.

ÁRGIRUS

Hajnalúton, láthatatlan
Jönnek, jönnek, hallhatatlan.

Néma nagy processzió jön:

Órák, órák szeretőid

Régivágyú keresőid.

Árgirus királyfi alszol?

Soha téged ölelőket,

Nem látsz te csak elmenőket.

Egyedül vagy, egyedül vagy.

De ajtódat nyitogatják

Csak távozók nyitogatják.

Üres szobád önti őket.

Napod útján mennek, mennek

Búcsús búcsút énekelnek:

Órák, órák búhozóid.

Hátuk van csak, arcuk nincsen

Nyomuk van csak, lábuk nincsen.

Árgirus fuss-fuss utánuk.

Jaj elérni, útjuk állni

Egyszer a szemükbe látni!

Mert a te fájásod semmi.

Azt kell tudni nekik fájt-e
Bennük, bennük nyomot vájt-e?
Árgirus és élve élnél.

Hiába már. Utad állja
Barna esti barlang szája
Órák, órák, bűvivőid
Rejtett arccal, hajtott fejjel
Belemúlnak bús menettel
És vecsernye harangja kong
A barlangban a rézdorong
Most bunkózza le őket.

HAJ, NAPJAIM

Haj napjaim, szép, fényes katonáim
Minden hajnalban indultok velem
Arany fegyverben, lázongó zenével
Az életem rohamra vezetem
Minden hajnalban újra, újra

Viszem rohamra, s minden, minden este
Takarodó bűg bús mező felett.
Haj barna vérben tántorog napom
S beszennyezi az arcom s lelkemet
Vad barna vérrel és hiába minden

Csak hulltok, haltok s én hiába állok
Elhagytok engem egy a más után
Az éji szélben kérdi lelketek:
Ki volt ellenség a szörnyű csatán?
Az éji szélben elsápad az arcom

És némán állok, keserű vezér
Az éj üres rónáin egyedül
Sápadtan nézve sápad-e az ég?
Jön-e uj harcra uj fényes napom?
És némán állok az uj véres estén.

Haj, nő lelkemben véres temető
S ki tudja meddig férnek új napok?
Mert kérdő éji széllel harcolok
Sápadtan várva, sápadjon az ég.

Haj, napjaim, szép fényes katonáim.

VETEM AZ ÁGYAM

Megint egy esztendőt gyűrtem alábam
Szilveszter-éjszakán vetem az ágyam.
Vetem az ágyam, nem fekszem lágyan.

Harminc esztendőim tornyosra vetve.
Finom a királyfi, bőre is gyenge
Bőre is gyenge, mégis fáj benne.

Kemény kis borsószem odalent mélyen
Kemény kis borsószív odalent régen
Régen jaj régen, átfáj száz éven.

Teríthetek még száz évet alábam,
Szilveszter-éjszakán vethetem ágyam,
Vethetem ágyam, nem fekszem lágyan.

Sok régi ősznek lombja hull ma bennem

TAVASZ CSATÁJA

A déli szél rákúszott mint a kígyó.
Az alvó földet megmarta a kígyó,
Mézes méreggel a dühös tavasz.
Vigyázz!

Remegő rét borzolja vékony szőrét
Lila felhők alatt
Sovány kamasz fák kis, zöld szemei
Riadva néznek,
Mi ez?

Langyos tavasz kúszott rá mint a kígyó
S virágot vérzik a mező.
Gyerekleányok tágult szemei
Riadva kérdik:
Mi lesz?

Lila felhők gördülnek. Ólmos mámor
Gázol s portyázó illatok
Száguldanak át rémült szíveken:
Dühös hordái a tavasznak.
Hiába minden.

A déli szélbe karmolnak az ágak.
Távoli dörgés.
A nyírfák törzse sápadtan világít.
Zápor, zápor!

Dús langyos méreg méze csordul, árad.
Forró, szagos fűvása gyúló láznak.
A fájó föld lázadva lángol
Az éj elé.

S az éj megáll lila felhők között.
Egy sárga fal haldokló tüze mar még
A nyírfák fehér izzása dacol még
És áll és néz a sötét keselyű.

De ím a hold nagy ítélete jő.
Ezüst csodáján elcsitul a rét.
S az ámuló gyümölcsfákon kigyúlnak
Az anyák fehér mártírlóriái.

BEJÖTT AZ ÉG

Sok régi ősznek lombja hull ma bennem.
Nagy, néma, sárga havazás alatt
Guggol a lelkem.
Pedig kint vége: sárban már a lomb.
Bejött az ég a nyirkos galy közé.

Jaj, máskor szárnyas, arany szekerek
Zúgtak be göggel őszi sarcot szedni.
Szép csoda volt.
Utána néztem mint a napnak este
Hogy nyit az égen nagy arany kaput —

Mért nem volt most is világtágulás?
Mellemre szűkült és ijedve láttam:
Bejött az ég
Az ágak között mint kihült szobába
Melyről leszedtek ajtót, ablakot.

Álmomban húzták rólam le a lombot
S csupasz bőrömhöz ér a hideg ég.
Azért a lelkem
Most régi őszök arany bánatába
Rejtőzik régi lombhullás alá.

ESTI VARÁZS A TENGEREN

A nap megállt
A nyugvó nap a tengeren.
Aranyhajó
Égő hajó a tengeren.
Vár.
A mára vár a tengeren.
Most viszi át
Égő hajó halott királyt
A tengeren.

Most odaát
Arany hajó a tengeren
Hozza a mát.
Most alkony itt a hajnal ott.
Ébredő erdők énekelnek ott
És rorátét hoz át a szél
Az esti szél a tengeren.

Piros a tenger.
Odaátról átderengő
Pirosló reggel
Illata hánykódik
Alkonyi vágyban.
Álomba ébred a tenger.

Odaát hajnal
Fehérje szivárog felhős álmokba.
S im itt a hold!
Oh, fehér illatú hajnali álom:
Hold.
Oh új szerelmem! —
Holdak remegnek a tenger színén
Éltem vizén remegve tükröznek
Régi szerelmek.

ÉNEKSZÓ

Be jó az éj, be jó
Folyó sötét folyó
A hegyek és a házak
Bársony vizében áznak
És minden dolog elmerül
Mi földre, szívre nehezül
Be jó.
Az éj, az éj van egyedül
Végtelenül.

Folyó az éj, folyó
A lelkem jó hajó
Ringatózva indul rajta.
Ár se hajtja, part se tartja.
Csak elindul egyedül,
Mert minden, minden elmerül.
Be jó.
Csak ő, csak ő van egyedül
Végtelenül.

EGY SZÉP ZSIDÓLÁNY ARCKÉPE

(E. A. RHEINHARDT)

Esthajnal pirja alkonyodó népnek
Gyermekkorom kódében jössz elém
És látok :
Fekete hajban roskadó fejű
Leányok
Fáradt, komoly processiója jön.
Sokan.
Pilláik mögött égő Babylon.
De súlyos pillák
Fényét rámnynitni többé sohse bírják.

Kikötő város szűk sikátora.
Este.
Egy ittas matróz támolyog
S a messze
Sós illatát vad szíve szimatolja.
Te ott születted s borús boltjait
Laktad
Az opálárús gyémántcsiszolóknak.

Ők tudták
Káldeus írás arany jegyeit
Gyűrűdön,

Melytől szép ujjad átölelve lankadt
Mert ősi szekták
Bánattá bágyadt rejtelmes dühét
Vájta beléd.

Nehéz hajú fehér gyermek te
Hogy bírod
Véredben gőzét ezer régi nép
Vérének?
Sivatagjáró rabszolgák s buja
Táncosnők,
Ereidből, hogy vérük ki nem árad?

Baráttalan barátnőm jaj sokat
Látok ha látlak.
Jaj, mosolyod mint népek vándorlása
Legázol
És gyökértelen kicsi énem félve
Lobog szeledben.

SIROCCO

Sirocco, muskotályszagú:

Agyam felborzolt virágmezején

Szavaknak szakadt szirmait kavarja

S a nagy csend kertjéből nehéz

Szerelmes hímorfelleget.

Szavak, apátlan új szavak fogannak.

Sirocco muskotályszagú.

Valaki jő a hullámozó mezőn.

Szoknyája fodrán piros, kék szavak

S rímek bogánca.

Hajában szél, oh muskotályszagú

Haja a szélben tavaszi ökörnyál.

Csillogó szálából most valaki fonja

Fonja már fonja az én lelkemet.

DÚS SÁBA KIRÁLYNŐ

Oh dús Sába királynő
Nagy seregestől hagysz el,
Táborod búcsuzik tőlem,
Sebeim tábora vért sír.

Ajkaamtól ajkad és
Kezemtől kezéd és
Fülemből hangod és
Szememből szemed és
Hajamtól ujjaid
Szobámból illatod,
Faláról árnyékod.
Csodáid csordái
Legelőm elhagyják
Lelkemnek dúcából
Robbanva röppen ki
Ezernyi galambraj.

Sába királynő
Tudod-e, tudom-e
Gyönyörű falkáim
Hazaterelni?
Tudod-e, tudom-e
Táborod téretni?
Szavaid hullajtod

Nézésed szórod
Illatod csurgatod
Idegen országon
Sába királynő.

Idegen arcokról
Nézésed fényét
Jaj, le hogy karmoljam?
Hangodat, hangodat
Idegen fülekből
Kimerni lehet-e?

Szívemnek méhei
Illatod keresni
Idegen arcokra
Szomjasan zuhannak.
Hangodat keresve
Idegen fülekben
Dalolva bujdosnak.

Sába királynő
Sereged útjain
Szerelmem szétporzik
Sába királynő
Csodáid tábora
Szívemet, szívemet
Táborrá törte.

LÁSD ITT VAGYOK

Karjaid fénylő kapuja kitárult.
Hőkölve állok meg és kérdezem:
Csak ennyi út volt s ennyi szenvedés?
Mert feltámadás kettő nem leszen.
Nincs több megérkezés
S elébehalni hiába siettem.

Megállok, hogy az út porát leverjem.
Sötét, nyers kínok szennyével hogyan
Térjek be hozzád?
Mert jaj nekünk, ha fénylő-boldogan
Nem tud felinni engem most az orcád
Mint égő hajnal illó éji felhőt.

Lásd itt vagyok, de jaj nekünk, ha vérem
Egy cseppjét csak nem süti át csodád
S el nem fájtsz kínok mérge jön velem.
Ne verjem inkább le mint út porát
Az életem? —
Karjaid fénylő kapuja kitárult.

TUDOM

Régóta jössz mögöttem
Lábujjhegyen mögöttem
Tudom.

Zörgött a fű is néha
Ajtó csapódott néha
Emlékek borzolódtak
Mint gyenge fű a réten
Mögöttem
Szoknyád szelében.

Én múltam múlni hagytam
Dúltta lakottan, hagytam,
Tudom.

És fénylik fényességgel
Sohsemvolt fényességgel.
Oh takarító tündér.
Valaki jár ott csendbe
Mögöttem
S tisztogat benne.

Én múltam múlni hagytam
Lerongyolódni hagytam
Tudom.

És mégis itt van minden
Hímes ruhámul minden.
Oh szép palotahölgyem.
Valaki hordja vágyát
Mögöttem :
Múltam palástját.

SZERETŐSZOMORÍTÓ

Régóta jössz mögöttem
Lábujjhegyen mögöttem
Asszonyszemekben láttam
Barátszemekben láttam
Valaki tükröződik
Mögülem tükröződik.
Azért volt siró mind is
Kisértetlátó mind is
Oh barátszomorító
Szeretőszomorító —

Gyerekkoromban egyszer
Találkoztunk mi egyszer
Mikor először mentem
Kapun kinézni mentem
Mikor először öltem
Pillét, bogarat öltem
És egyedül először
Voltam magam először
És te voltál az első
Kinek mondtam sírva:
Hazudtam.

Hazudni mért nem féltem?
És ölni mért nem féltem?
Szemet behunyva mindig
Lehetett bujni mindig
Egy láthatatlan ölbe
Erős nagy csendöbölbe.
Az igazság mögöttem
Lábujjon jött mögöttem
Azért volt minden, minden.

De immár kitevedtem
Szeretők vidékéről
Barátok vidékéről
Magány sivatagába
És kiáltottam jajjal:
Nincs, aki engem ismer?

És im vállamra tetted
Kezeid csendjét lágyan:
Csak én ismerlek téged
Mert én voltam az első.

Azóta én követlek
Én barátszomorító
Szeretőszomorító

Utaid hazugító
Érkezted igazító
Lábujjhegyen követlek
De most már kezed adjad
Eleget kóboroltál
Utunkra visszaviszlek.

ANANGARÁGA ALTATÓJA

Aludj Anangarága. Eleresztelek.
Oldd el a lelked borús kikötőmből.
Álomszelek — szabad szelek,
Túllátnak rajtam a behúnyt szemek.
Aludj Anangarága.

Álmaid partján hadd bolyongjak én.
Hadd légy te messze és hadd várjam én
Alázatosan visszatértedet.
Vártál virrasztva engem eleget
Aludj Anangarága.

Álmaim partján te bolyongtál eddig
Reszketve, váró, viharba kinéző.
Most fáradt vagy óh fáradt vágytól véres.
Ugye nehéz szeretni engem édes?
Aludj Anangarága.

Ugye nehéz szeretni engem édes?
Most add ölembe fejed és pihenj.
Magányos könnytől tikkadt lesz az éjjel.
Te szerelmetlen hűvös csillagfényvel
Álmodj Anangarága.

Sólymom repülj. Most feleresztelek.
Most álmod felcsap két karom közül
Mint Ábel füstje. Mert ki áldoz többet?
Az úristen most velem békét köthet.
Repülj Anangarága.

MOST MÁR ÍGY VAN

Eddig úgy volt: Minden reggel
Álmom úszó hajójával
Éjvizeken tévelygővel
Nap szigetjén kikötöttem
Ezüst szigetjén kiszálltam.
Akkor mondtam: megérkeztem.
Otthon vagyok.

Most már így van: Minden este
Álmom úszó hajójára
Éjvizekre indulóra
Szállok vágyva, messze nézve
Szállok éjvizek sirálya
Akkor mondom: indulok már
Hazafelé.

Eddig úgy volt: minden reggel
Napom fehér kapujába
Léptem fehér kápolnába.
Boltos oltár minden óra.
Mind megállás, áldott szállás
Mindet lakni ott maradtam.
Őrizőül magam hagytam

S napok sorján sokasodván
Időm mentén, ezerszer én:
Állt a tábor.

Most már így van: minden reggel
Uj napomba hogyha lépek
Alagút csak melybe térek.
Benne szállás nincs megállás.
Alagútnak túlsó szája
Napjaimat issza tátva.
S mögöttem az idő mozdul
Tenger tábor útnak indul:
Ezer napból ezer énem
Zúduló zarándoklással
Hozzád.

VÁRLAK

Óriás órák csarnokain által
Csendülnek lépések. Valaki jő.
Szikrázó percek forró záporával
Zuhog arcomba az idő.
Várlak.

Szomjú utak kanyargó száguldása
Görbül elém, hogy érkezésed lássa.
Száz vágycsatorna. Most szakad a révbe :
Ajultan ájul lábaid elébe.
Várlak.

S az utcák hosszán nyomomban maradt
Emlékek állnak néma sorfalat
És zászlóthajtva kegyelemre várnak.

TAVASZI ÁRADÁS

Édes vigyázz, a tavasz árad.
Dalolva árad.
Nézd úszó tájak, elsodort dalok,
Múltillatok,
Tépett szivek örvénye kavarog.
A tavasz árad.
Dalolva önti be szobámba
A te szobádat.

Édes vigyázz, a vágyam árad.
Dalolva árad.
Ha száz fal is, átvékonyul.
Karom kinyúl.
Falakon által falakon túl
Vágyad elérem.
Dalolva zúg be ereidbe
Áradó vérem.

Kavargó örvényben fuldokló tájak
És mindbe látlak.
Ezerszer látlak. Üveg falak:
Minden hegyek átlátszanak.
Ezer látástól röpködök vakon
És összezúzom majd magam
Mint méh az ablakon.

HOL VAGY ANANGARÁGA?

Hol vagy Anangarága?
A szépség messze van.
Szépség szomorúsága,
A bánat messze van.
Szívemet hazavárja.
A szívem messze van.
Hol vagy Anangarága?

Hol vagy Anangarága?
A csókod messze van.
És elviszi az ajkam
És ajkam messze van.
Szavait hazavárja,
A szava messze van.
Hol vagy Anangarága?

Hol vagy Anangarága?
A tested messze van.
Karom fonódik rája
És karom messze van.
Testemet hazavárja
Testem is messze van.
Hol vagy Anangarága?

Hol vagy Anangarága?
Öledben engem ringatsz
Ringató messzeségben.
Ringató messzeségben
Alvónak vagyok álma.
Óh dajkám, messzeségem,
Hol vagy Anangarága?

Uram, mit örölsz fájásoddal bennem?

BORÚS ZÁSZLÓVAL

Fitti nel limo dicon: Tristi fummo
Nell' aer dolce che dal sol s'allegra
Portanto dentro accidioso fummo.

DANTE: — INFERNO

Dalos lepke-szelek velem birokra keltek
S remeg a bánat mázsás lobogója
Mint szürke reggel fázó éji felleg.

A langyos ég fényét zuhantva szórja
Csodák és csókok, mérges mámorok
Tengere támad lengő lobogómra.

Szépség falkái, hajrá, most befogtok.
(Isten vakító, süketítő hadja.)

„Add meg magad. Légy boldog, boldog, boldog!“

Mert bűn a bánat. Isten nem akarja.
Mert ősi árnyat, sötét Istenvágyat
Hasít a fénybe, mely arcát takarja.

Mert sötétség volt fényeknek előtte
Holott az úrnak lelke lebegett
Árnyvizeken, árnyában tükröződve.

Mert gyűlöli a szomjas lelkeket
Vizét kik isszák s kikkől visszaárad
Eloltván minden fényességeket.

Borús zászlóval indultam utánad
Uram ki vagy örömfelhők megett
És daccal állom záporló csodádat.

De könnyes szemmel nézem azokat
Mi fér szívükbe? Mily hitvány, kevés.
S én ujjam közt elcsurgatok sokat.

Holott tudom, hogy bűn s vár szörnyű büntetés.

FOROGNAK A KÉSEK

Uram, uram forognak a kések
Mellemben a forró finom kések.
Mit kapok érte, hogy most szenvedek?
Nem bánt senki, te se bántasz engem.
Magam sétálni fűzes partra mentem
S a ködben, messze túlkölt egy hajó.

Mert szivembe minden szavad hangzott
Tettél benne könnyű, késes malmot
Elindul ha egy illat ismerős.
S nagy esték bársony áradása rajta
Hajnalforrások arany vize hajtja
Uram mit örölsz fájásoddal bennem?

Minden dalra forognak a kések
Zengő bűvá őrlődik az élet
A láncossorsú, daltalan, nehéz
Szépséged bús viharával hajtod
Ezer mellben ezer véres malmot
És léssen uram majd a másvilág.

AZ ARARÁTON

Nézz le Úristen, nézz le
Valami nincs itt rendben.
Én azt mondtam itt vagyok
És nem vettél el engem.

Uram, én levetköztem
Mégis meztelen vagyok
Fülem befogtam és süket
Húnyt szemeim vakok.

Virágtalan a kóró.
Valami nincs itt rendbe:
Szivem pusztává pusztítottam
És nem kiáltasz benne.

Fekete semmiben semmi
Meztelen, meredő kérdés.
Repül a nyíl, ha célt nem állsz is
És nincsen visszatérés.

Uram, nagy éjszakádnak
Két égő szeme lett.
Sivatag örök némaságnak
Kiáltó szája lett.

Óh uram, füleidben
Kiált és nincs mit tenned,
Mert én hiszek, mert én hiszek
Mert mégis hiszek benned.

Viharos Araráton
Szivárványtalan éjben
Tépett gyökerem ürbe karmol
És nem mozdul a szélben.

Óh uram, nincs mit tenned,
Már szeretődöt hívjad,
Alázott hajló fejemnek alá
A térded igazítsad.

Mert sötét üstökösként
Majd szívszörnyesztve száll.
Mert zuhanni fog az ürben
Míg öledre talál.

TRISTAN HAJÓJÁN

Fényednek törét megmártottad bennem :
Csordul a vágy, vágy vágyódása vágyra.
A nagy bujósdi életre halálra.
Te keressz engem, mondd, vagy én kereslek ?

Mert csillagokba botlottam gyakorta,
Szent illatok állották el utam
S hívó szavadnak hálója, uram
Hullott reám, hogy tovább ne eressen.

De árkon, bokron, minden boldogságon
Minden üzöttön már keresztül üzve
Nézd, nem a túske, uram, nem a túske
A puha rózsák véreztek meg engem.

Mert árkon bokron törtetvén utánad
Izedtől édes szívek között járok.
Mondd, mi neked a bokor és az árok?
Ajkkalal úttá gázoljak-e mindent?

Mert asszonyom szemén besüt az ég,
Ragyog az ég, de szeme nem ragyog.

Mondd, láthatatlan szolgálóangyalok
Az élet minden szeretnivalói?

Mert már tudom, a szépség nem te vagy
És nem te vagy a gondolatnak fénye,
És lakatlan a jóság boldog mélye.
A jóság, még a jóság sem te vagy.

És minden bokrod rezzenését látom.
Takarod-é vagy mutatod magad?
Nevetem édes kacérságodat
Lásd térdenállva nevetlek Uram.

Mert vágyhajóm bár vágyvihar hajítja
És minden part a vitorlámba fordul
Kormányon markom, lássad meg se mozdul
Mert jó hajó a vágy, a vágy, a vágy.

Tengerek törnek, partok elmerülnek.
Örök hajó a vágy, a vágy, a vágy.
Habszerelem, habgondolat, habélet.
De kösziklám a vágy, a vágy, a vágy.

Te keressz engem, mondd, vagy én kereslek?
Mert asszonyomat édes kikötőnek

Küldted a szívét jó horgonyvetőnek.
De asszonyom a vágy, a vágy, a vágy.

Már kikötőid mind tehozzád kötnek
Horgonyom horgán himbálok az űrben.
Magad te üzted, uram, nem én üztem.
Te vagy a vágy, a vágy, a vágy.

KOLDUSÉNEK

Szegény, szerény vándorlegény
Jött idegenből jövevény
Adjatok munkát, kenyeret.

Koronát, trónust adjatok
Oh, uralkodni hagyjatok
Segítsetek meg engemet.

Hordanék zsákot szívesen
Söpörnék utcát tisztesen
De nem tudok, de nem lehet.

Jó emberek éhen halok.
Szegény vándorkirály vagyok
És nem tanultam egyebet.

Állok az utcaszegleten
Alázatosan csendesen.
Oh lássatok meg engemet.

Isten nevében egy falat:
Nyissatok nekem sorfalat
És áldva áldom a kegyet.

Mert nincs az én szívembe gőg.
Én minden hajló térd előtt
Mélyen meghajtom térdemet.

MEG KELL HALNOM ITT

Én nem tudom kik vagytok emberek
Én nem szeretlek, nem kerestelek.
Cukott ajtótok két öklömtől véres
És küszöbötök az ajkamtól véres
Eresszetek be: meg kell halnom itt.

Ne kérjétek ki küldött. Nem tudom.
Jaj, elfeledtem a hosszú uton.
De hajtó ostor suhogása hajtott
S csodálva hallom hangomban a hangot
Hogy néktek szól s hogy meg kell halnom itt.

Gögös hírmondók mondták már nektek
Ős népzengésit fajta-üzenetnek.
Seregnek élén léptek ők elétek
Én egyedül, nevem se tudva lépek:
Jött-ment csavargó. Meg kell halnom itt.

Egyedül jöttem, bűgő nyíl az űrben.
A népeket s fajtákat átrepültem.
Fiatal népek, fiatal fajok.
Ősibb ősöknek küldöttje vagyok.
Felejtett ősért kell meghalnom itt.

Csukott ajtótok két öklömtől véres
És küszöbötök az ajkamtól véres.
Nem ismerlek, de jaj ereszetek,
Mert úgy rendelték ismeretlenek,
Hogy tiértetek meg kell halnom itt.

BALAZS BELLA

EDDIG MEGJELENT KÖNYVEI

HATALYSTÉREK

DESYDÉZS KÖNYV

IV. SZÉPÍRÁSI MUNKÁK

ELŐSZÓ ÉS BEVEZETŐ

A VANDOR ÉNEKEI

VERSEK ÉS MEGJEGYZÉSEK

MISZTERBUNOK

NYOMDASZEMÉLYEK ÉS NYOMDASZEMÉLYEK

DIALÓGUS ÉS DIALÓGUSOK

NYOMDASZEMÉLYEK

TÖRTELETT ÉS TÖRTELETT

NYOMDASZEMÉLYEK

NYOMDASZEMÉLYEK

NYOMDASZEMÉLYEK

LEBÉNY ÉS HÁBORÚ

NYOMDASZEMÉLYEK

NYOMDASZEMÉLYEK

GYOMA, 1916. KNER IZIDOR KÖNYVNYOMDÁJA

BALÁZS BÉLA

EDDIG MEGJELENT KÖNYVEI:

HALÁLESZTETIKA.

DEUTSCH ZS. KIADÁSA.

DR. SZÉLPÁL MARGIT.

DRÁMA. A NYUGAT KIADÁSA.

A VÁNDOR ÉNEKEL.

VERSEK. A NYUGAT KIADÁSA.

MISZTÉRIUMOK.

HÁROM EGYFELVONÁSOS. A NYUGAT KIADÁSA.

DIALOGUS A DIALOGUSRÓL.

MODERN KÖNYVTÁR.

TÖRTÉNET A LOGODY-UTCÁBÓL.

ELBESZÉLÉS. MODERN KÖNYVTÁR.

AZ UTOLSÓ NAP.

DRÁMA. MODERN KÖNYVTÁR.

LÉLEK A HÁBORUBAN.

DIVÉKY JÓZSEF RAJZAIVAL

GYOMA, 1916. KNER IZIDOR KIADÁSA.

GYOMA 1916.
KNER IZIDOR KIADÁSA
ÁRA 3 KORONA